

nigheber, som derved vilde gaaes for nær; thi Hartfornt i sin nærværende Matriculering afgiver ganske vist ikke nogen Norm, som er passende til at fordele Tiendeverdelaget, saaledes som Tiendeforholdet fra gammel Tid har udviklet sig. — Det har forøvrigt overrasket mig at høre, at Forslagsstilleren har motiveret sin Forespørgsel ved at vise hen til de Duffer, som deltes af Fleertallet af Menighedens Medlemmer, som om det var Menighedens fælles Duffe, at Præstetienden saaledes blev udjævnet, thi den ærede Forslagsstiller veed dog ganske vist, at det ikke er Præstetienden alene, og jeg tør vel sige, det er ikke nærmest den, som man i mange Menigheder ønsker udjævnet, men det er meget mere de Byrder, som ere knyttede til Kirketiendens Besiddelse, det er meget mere Spørgsmaalet om Afgift til Kirkerne's Bedligholdelse, som fremkalder dette Duffe i mange Menigheder, idet det, og det kan vel ikke siges med Uret, dog forekommer besynderligt, at, medens Hartfornsbyrden er udjævnet, saa staaer denne Byrde hen som udjævnet, at fri Hovedgaardstart ikke bidrager til Kirkebygningernes Bedligholdelse. Hvorvidt det iøvrigt i og for sig selv krænker Retfærdighedsfølelsen at have Tienden og fordele Tiendeverdelaget paa alt Hartforn i Danmark, det er et Spørgsmaal, som slet ikke angaaer Kirken eller Kirkens Forsatning, det er et Spørgsmaal, som Kirken gjør bedst i at støde fra sig og vise over til Staten og Statens Legislatur.

L. Scholer: Jeg maa tilflaae, at det ikke har været mig kjært at høre, at den ærede Cultusminister ikke faae sig istand til, for nærværende Rigsdag at fremkomme med et Lovforslag til en omordnet Lønning af Præsterne; thi det maa jo dog for dem, som eie det saakaldte frie Hartforn, og som endnu maae udrede Præsterne's Lønning, virkelig synes at være meget ubilligt og uretfærdigt, at de, som eie det saakaldte frie Hartforn, aldeles ikke skulle deeltage med deri, da disse jo, forsaavidt

de høre til Folketirken, ligesaavel benytte Præsterne som vi Andre. Jeg kan fremsføre som Exempel, at i det Sogn, hvor jeg er fra, er der mere privilegeret Hartforn end upriviligeret, og at det upriviligerede Hartforn saa alene skal lønne Præsterne, det synes os at være meget haardt, ligesom vi kun ansee Hartfornets Udjevning for en Illustion, saalænge den største og meest forhadte af alle Byrder, nemlig Tiendebyrden, udelukkende skal hvile paa det upriviligerede Hartforn.

Winther: Siden den ærede Cultusminister i sit Svar fremhævede, at der er mange Bøsskeligheder forbundne med Omordningen af dette Forhold, og i saa Henseende henviste til et Naboland, saa forekommer det mig at være saameget mere ønskeligt, at han vilde ophylse Forsamlingen, om han da ikke kunde bevæges til strax at træffe nogle Foranstaltninger til dette Forholds Omordning, navnlig ved at nedsætte en saadan Commission i dette særegne Diemed, som han sagde havde været nedsat i det andet Land; thi ellers gaae vi jo bort aldeles uden den mindste Udfigt til, at det nogensinde vil skee, da ethvert Spørgsmaal derom jo saa altid vil kunne mødes med det samme Svar, at det kræver mange Forarbejder, og at der skal Tid til at skaffe dem tilveie.

Cultusministeren: Jeg gav naturligvis det Svar, jeg gav, paa det Spørgsmaal, der var stillet; fordi man ikke kan faae Noget om 10 Maanedes, er det ikke afgjort, at man ingenstunde kan faae det.

Jesperfen: Jeg kan ingenlunde tiltræde det Duffe, som blev gjort af Rigsdagsmanden for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), at der skulde nedsættes en Commission angaaende dette Spørgsmaal; jeg har ikke megen Tillid til saadanne Commissioner, og det forekommer mig, at, hvad den ærede Cultusminister ophylste om Resultatet af en lignende Commissions Nedsættelse i et Naboland, heller ikke synderligt anbefaler til at følge den Vej.